

حاج میرزا ابوطالب اصفهانی مؤلف حاشیه شرح سیوطی علامه حاج سید محمد علی روضاتی

المیرزا أبو طالب الأصفهانی

المیرزا أبو طالب الأصفهانی، عالمٌ أديبٌ وهذا الكتاب هو حاشية على كتاب البهجة المرضية في شرح الألفية من تأليفات جلال الدين عبد الرحمن السيوطي.

يسمى كاتب المقال إلى التعريف بمؤلف هذا الكتاب وبيان سيرته من خلال التنقيب في الكتب التي أوردت نفا مختصرة منها، وما تحتويه النسخة الخطية الموجودة من كتاب حاشية السيوطي.

أخيراً يتناول المقال بالبحث تلك المؤلفات التي وردت فيها تراجم مختصرة لهذا العالم، منبهاً مقالته بالحديث عن مواصفات النسخة الخطية من كتاب حاشية السيوطي وما تمتاز به.

چکیده: میرزا ابوطالب اصفهانی دانشمندی است که حاشیه اش بر شرح سیوطی، نوشته جلال الدین عبدالرحمن سیوطی از کتب درسی طلاب علوم دینی، مورد استفاده ادیبان است. نویسنده در مقاله حاضر با بررسی آثاری که به شرح حال مختصر ابوطالب اصفهانی پرداخته اند و نیز نسخه خطی بجا مانده از حاشیه ی سیوطی، به معرفی و بیان شرح احوال او می پردازد. پس از بیان آثاری که به ذکر شرح حال مختصر ابوطالب اصفهانی پرداخته اند، کیفیت نسخه خطی حاشیه ی سیوطی مورد بررسی قرار می گیرد.

کلیدواژه: اصفهانی، میرزا ابوطالب؛ شرح سیوطی (کتاب)؛ اصفهانی-زندگی نامه؛ ادیبان قرن ۱۳.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
الحمد لله رب العالمين وصلى الله

على سيدنا ونبينا محمد وعترته الطيبين الطاهرين .

حاج میرزا ابوطالب اصفهانی که بحق دانشمندی محقق و ادیبی مدقق بوده نویسنده حاشیه‌ای است بر کتاب البهجة المرسية في شرح الالفية تأليف جلال الدين عبد الرحمن سيوطي (متوفی به سال ۹۱۰) از حفاظ معروف اهل سنت که اثر مذکورش به نام شرح سیوطی یا با تخفیف کامل سیوطی از کتب درسی طلاب علوم دینی و بخصوص در نزد محصلین عراقین (ایران و بین النهرین)، بیش از طلاب اهل سنت مورد توجه بوده و خود شرحی است بر ار جوزه الفیه ابن مالک معروف (م ۶۷۲) در علم نحو .

حق این است که حاشیه میرزا ابوطالب از نویسنده‌اش بسیار معروف تر و مشهور تر است؛ یعنی این حاشیه را از زمان تألیف به سال ۱۲۲۳ تا حال هر طالب علمی دیده و شناخته و از آن بهره برده است بدون اینکه از حالات مؤلفش جز نامی بداند، حتی نوعاً نمی‌دانند که این نویسنده اهل اصفهان و از مفاخر این سامان است، و تا آنجا که راقم سطور جستجو کرده متأسفانه نام پدر و دودمانش نیز ناشناخته‌اند، و سواي یکی از نوادگانش که در آخر این مقاله او را یاد می‌کنیم دیگر هیچکس از خاندان این دانشمند را تاکنون نشناخته‌ایم، و از قضا تاریخ وفاتی هم که از او به دست آمده تقریبی است و محل درگذشت و تربت او نیز مجهول است، اما کتابی که ساخته و پرداخته به تنهائی چیرگی نویسنده‌اش را در بسیاری از علوم ادبی گواهی صادق و برهانی لامع است .

با این همه، برخی از ارباب تراجم احوال خواسته‌اند چند سطری درباره او بنویسند که آنهم خیلی رسمی و سطحی است .

اینک ما آنچه در يك فرصت اندک درباره این عالم فرزانه و فاضل یگانه که حقاً از مفاخر اصفهان بخصوص در این اعصار اخیر بوده به دست آورده‌ایم ذیلاً می‌نگاریم، و امیدواریم که دانشمندان خبیر و محققان بصیر با بی‌گیری بیشتر، گوشه‌های تاریک زندگانی این نابغه زمان را به دست آورند و منتشر سازند- والله الموفق والمعین .

به نظر می‌رسد نخستین کسی که ترجمه حال مختصری از مرحوم میرزا ابوطالب نوشته، همانا شیخ مشایخنا العلامة الكبير آية الله سيد أبو محمد الحسن صدر الدين الموسوي الكاظمي^۱، است که چند سطری در این خصوص در کتاب نفیس خود تكملة أمل الأمل نگاشته و اگر چه این کتاب مهم

۱. ولادت آقا سید حسن صدر
۱۲۷۲، وفات ۱۳۵۴.

در تراجم علماء امامیه هنوز به طبع نرسیده و نسخه خطی آن نیز اینک در دسترس اینجانب نیست
لکن شیخنا العلامة صاحب الذریعه^۲ در کتاب الکرام البررة (ص ۳۹) به این مطلب تصریح نموده، و
عبارتش چنین است:

المیرزا أبو طالب... من العلماء الأجلاء الأدباء. تلمذ علی السید علی^۳ مؤلف الرياض، له
حاشیة البهجة المرضیة فی شرح الألفية فرغ منها سلخ ج ۲- ۱۲۲۳. وله تصانیف أخر، ذكره فی
التكملة.

بقیه این عبارت پس از این نقل خواهد شد، و البته مقصود از التكملة همان کتاب تکملة أمل الآمل
است که یاد کردیم.

و به عقیده راقم این سطور شرح حال مختصری که در کتاب أعیان الشیعه (ج ۶، ص ۴۴۹، ط ۱)
لسید مشایخنا الحجة الأمين العاملي (طاب ثراه)^۴ آمده است اگر چه به مأخذ تصریح نفرموده لکن
آن نیز منحصرأ مأخوذ از همان تکملة آقای صدر است؛ چنانکه از مضمون کلامش پیداست، گوید:
المیرزا أبو طالب صاحب الحاشیة علی شرح السیوطی علی ألفیة ابن مالک فی النحو. فرغ منها
سلخ جمادی الآخرة عام ۱۲۲۳. هو عالم فاضل بارع ماهر بالأدب متکلم فقیه لغوی نحوی
مفسر محدث من أجلاء تلامذة السید صاحب الرياض له مصنفات كثيرة لا یحضرنی تفصیلها.
شایان توجه است که پس از طبع و نشر مجلدات اولیه أعیان، مرحوم حاج شیخ عباس محدث
قمی رحمه الله^۵ بسیاری از مطالب آنها را در کتاب مهم خود الکنى والالقب با تصریح یا بدون آن وارد
کرده و از جمله عین عبارت منقول فوق را تقریباً بی کم و زیاد نقل و لکن مأخذ خود را ننوشته است
(ج ۳، ص ۱۹۱، ط ۲)؛ کاری که سید الأعیان هم قبل از او کرد!

اما اینکه سید صدر مطالب را از جایی نقل کرده یا خود از تجالان نوشته است تاکنون بر اینجانب
معلوم نگردیده، آنچه شایان تذکر و بسیار هم مهم است اینکه هیچ يك از بزرگانی که برای صاحب
عنوان ترجمه ای نوشته اند اعم از آنهایی که فوقاً یاد کردیم و غیر هم مانند شیخنا العلامة المدرس
التبریزی^۶ قدس الله روحه- در ریحانة الأدب (ج ۴، ص ۱۲۱) که فقط مطالب أعیان و الکنى و الذریعه
را به پارسی در آورده مطلقاً از موطن و مولد او خبر نداشته و تنها عنوانی که برایش نوشته اند «میرزا
أبو طالب» است، با اینکه از حسن اتفاق و بخت مساعد خود آنجانب به این موضوع بسیار مهم در
کتاب نفیس عزیزش حاشیه سیوطی، در مبحث غیر منصرف، تصریح فرموده است، آنجا که گوید:

وأصبهان علم بلدة في إيران هي موطننا ومحل إقامتنا، وهي معربة من سپاهان أي العساكر
فأيدل سینه المفتوحة عند التعريب صاداً ساكنة وألحق في أولها ألف للإبتداء بها وقلب الباء
العجمية بالباء العربية، والمشهور قلباً بائها بالفاء. قيل إنما سميت به لأنها كانت منشأ الجنود
والعساكر قبل هذا الزمان، و سپاه بالعربية الجنود وسپاهان جمعه (صفحه ۲۳۶، نسخه مطبوعه
سنه ۱۲۹۰).

۲. تولد مرحوم حاج شیخ آقا بزرگ
طهرانی ۱۲۹۳، وفات ۱۳۸۹.
۳. ولادت مرحوم میر سید علی
طباطبائی ۱۱۶۱، وفات ۱۲۳۱.
۴. تولد مرحوم حاج سید محسن
امین ۱۲۸۴، وفات ۱۳۷۱.
۵. ولادت محدث قمی حدود
۱۲۹۴، وفات ۱۳۵۹.
۶. تولد میرزا محمد علی مدرس
۱۲۹۶، وفات ۱۳۷۳.

چنانکه ملاحظه می شود مرحوم میرزا ابوطالب خود در کتابش به موطن و محل اقامتش که اصفهان بوده تصریح نموده و کسانی که او را در کتب تراجم خود نوشته اند به این مطلب واقف نگردیده و فقط به ذکر نامش قناعت کرده اند، لکن عالم فاضل جلیل القدر آقای حاج شیخ ضیاء الدین حدائق معروف به ابن یوسف شیرازی - دام عمره - در جلد دوم کتاب نفیس خود فهرست کتابخانه مدرسه عالی سپهسالار (ص ۳۲۹، ط طهران) که نسخه ای خطی از حاشیه سیوطی مورد بحث را که به سال ۱۲۶۰ کتابت شده معرفی کرده اند درباره مؤلف آن گویند:

نگارنده این تعلیقه و حاشیه حاج میرزا ابوطالب اصفهانی از علماء قرن سیزدهم هجری و معاصر با فتحعلیشاه قاجار بوده و به سال ۱۲۲۳ تألیف آن به پایان رسیده... در کتب رجال و سیر به شرح حال این مؤلف و مؤلفات ایشان دست نیافتم.

در کلام آقای ابن یوسف اولاً تصریح به حاجی بودن و ثانیاً به اصفهانی و ثالثاً از علما بودن صاحب عنوان شده لکن مأخذی ذکر نکرده اند، شاید یادداشتی در آغاز و انجام نسخه خطی بوده است، یا اینکه در برخی از چاپهای متعدد حاشیه چنین مطالبی از طرف ناشرین نوشته شده باشد، و آقای حاج مشار - آیدة الله تعالی - نیز که در کتاب مؤلفین کتب چاپی (ج ۱، ص ۱۷۴) دو سه سطر را راجع به صاحب عنوان آورده تنها مأخذ خود را کنی و القاب محدث قمی ذکر کرده، لکن عنوان را میرزا ابوطالب اصفهانی متوفی ۱۲۳۷ قرار داده اند که واضح است اصفهانی بودن و سال فوت در کتاب مرحوم محدث قمی نیامده و لابد از جلد ششم الذریعه (ص ۲۹) گرفته اند، چه شیخنا العلامة الطهرانی در آنجا گوید:

الحاشية عليها [یعنی علی البهجة المروضة] للميرزا أبي طالب الأصفهانی الفاضل الأديب المتوفى في طريق الحج (۱۲۳۸) فرغ من التأليف في آخر ج ۲ - ۱۲۲۳. الخ.

سپس در غلطنامه همان جلد ششم آمده است که ۱۲۳۸ خطا و صواب آن ۱۲۳۷ است. و در اینجا لازم است به این مطلب نیز تذکر دهیم که صاحب ریحانة الأدب بدون توجه به غلطنامه ذریعه سال فوت را طبق متن آن کتاب ۱۲۳۸ نوشته، و از شیخنا العلامة مرحوم آقا میرزا محمد علی معلم^۷ حبیب آبادی - قدس الله نفسه - کمال تعجب را داریم که آن مرحوم با عنایت کاملی که به کتاب ذریعه داشته چگونه از این غلط چاپی غفلت نموده و نسخه خود را طبق غلطنامه تصحیح نفرموده و چند سطر معمولی که راجع به صاحب عنوان در مکارم الآثار نوشته ذیل وقایع ۱۲۳۸ آورده و متأسفانه ما نیز به هنگام طبع جلد چهارم آن کتاب (ص ۱۰۶۱) اعتماداً علیه رحمه الله تحقیقی نکرده و توضیحی نداده ایم.

جلد ششم ذریعه به سال ۱۳۶۶ طبع و منتشر گردید و مأخذ مؤلف در مورد تاریخ وفات میرزا ابوطالب بر ما مجهول بود تا اینکه ده سالی پس از آن جلد اول کتاب نقباء البشر صاحب الذریعه چاپ شد

۷. تولد مرحوم معلم حبیب آبادی ۱۳۰۸، وفات ۱۳۹۶.

و به دستمان رسید و دیدیم که در آنجا پس از عبارت سابق الذکر (در ص ۱) یعنی بعد قوله: «ذکره فی التکملة»، گوید:

وتوفی فی طریق الحج ۱۲۳۷ کما أرخه معاصره السيد حسن الموسوي الاصفهاني، فقد استنسخ حاشيته المذكورة في ۱۲۳۹ وكتب على ظهرها تاريخ وفاة المؤلف أنه قبل ذلك بستين والنسخة باصفهان عند حفيد كاتبها السيد مصلح الدين بن محمد تقي المعروف بالمهدوي.

با دیدن این موضوع در کرام حل مشکل مأخذ تاریخ وفات شد، اما باز چنانکه ملاحظه می شود مؤلف در این شرح حال - از روی غفلت یا احتیاط - به اصفهانی بودن میرزا أبو طالب هیچگونه اشاره ای نمروده است.

با وجود آفت و مصادفتی که ۳۵ سال است بین اینجانب و جناب سید فاضل صالح محترم آقای حاج سید مصلح الدین مهدوی - سلمه الله تعالی - برقرار بوده چون تصور حاجتی نمی رفت نسخه حاشیه موصوفه را در این مدت از ایشان نخواسته بودیم تا اینکه در این ایام به مناسبتی ناچار به تحقیق در این موضوع گردیده، اولاً نسخه خطی یاد شده را از جناب آقای مهدوی طلبیدیم که معظم له به لطف خاص خود آن را مرحمت فرمود و ثانیاً برای اطمینان خاطر از شخص آقای مهدوی چگونگی اطلاع شیخنا العلامة صاحب الذریعه را از این نسخه جویا شدیم که معظم له اظهار داشتند در اوائل سنة ۱۳۶۳ به نجف اشرف مشرف و به ملاقات آن مرحوم نائل آمده و اطلاع وجود نسخه موصوفه حاشیه و تواریخ مرقوم در آن را به شرحی که در جلد ششم ذریعه و کرام آمده به ایشان داده اند.

بعد از این مذاکره با آقای مهدوی یقین کامل حاصل شد که منحصر اطلاع مرحوم صاحب الذریعه درباره تاریخ وفات میرزا أبو طالب از ناحیه آقای مهدوی است و لا غیر. اینک پیر دازیم به کیفیت نسخه خطی حاشیه سیوطی:

این نسخه کامل که دارای ۲۳۲ صفحه به اندازه تقریباً وزیری است تماماً به خط مرحوم آقا سید محمد حسن بن محمد تقی موسوی اصفهانی (متولد حدود ۱۲۰۷ متوفی ۱۲۶۳) که از سادات علماء و علماء سادات اصفهان و دارای تألیفات عدیده بوده و آن را به سال ۱۲۳۹ از روی نسخه اصل خط محشی استنساخ نموده؛ چنانکه خود در پایان نسخه چنین نوشته است: «وقد کتب من نسخة المصنف في سنة تسع وثلاثين ومائتين بعد الألف سنة ۱۲۳۹». بعد از آن خاتم کاتب «عبد محمد حسن الموسوی» و بعد این عبارت باز به خط خود کاتب نسخه: «وقد فاز إلى رحمة الله الغني مصنفه قبل ذلك بستين في طريق مكة، رحمة الله عليه». انتهى.

و اگر چه کاتب در اینجا نام خود را ننوشته، لکن علاوه بر اینکه در مواضع بسیار در سراسر نسخه تعلیقاتی از خود نگاشته و در همه مواضع نام خود را به صورت «محمد حسن الموسوی» قید کرده است، خط آن مرحوم به قرینه تألیفات بسیاری که از وی باقی مانده و به نظر اینجانب رسیده

کاملاً در نزد حقیر و هم نزد نواده فاضل محترم کاتب یعنی جناب آقای مهدوی که مالک فعلی این نسخه هاست معروف و معلوم و جای هیچ شبهه‌ای نیست.

در اینجا به این نکته نیز اشارت لازم است که اگر چه مرحوم آقا سید محمد حسن موسوی به عین سال فوت میرزا ابوطالب تصریح نفرموده لکن به نظر می‌رسد که برای ایشان محقق بوده است که آن مرحوم دو سال قبل از تاریخ استنساخ حاشیه - که ۱۲۳۹ بوده - در راه مکه در گذشته است و آن به ناچار سال ۱۲۳۷ خواهد بود.

عجالتاً بیش از این مقدار از احوال مرحوم میرزا ابوطالب اطلاعی نداریم و شاید اگر نسخ دیگری از حاشیه به دست آید یا خاندان او شناخته شود چیزی دقیق‌تر حاصل گردد، اما راجع به شاگردی آن مرحوم در نزد صاحب ریاض المسائل و اینکه تألیفات دیگری نیز داشته که این مطالب برای اولین بار در تکمله أمل الآمل عنوان شده نیز راقم این سطور را آگاهی در دست نیست ﴿لَعَلَّ الله يحدث بعد ذلك أمراً﴾^۸ ضمناً با تمام وصف علمیت صاحب عنوان، معلوم می‌شود که وی چندان از مشاهیر علماء اصفهان و مشار بالبنان نبوده، چون مطلقاً بوجه من الوجوه نامی از او در کتاب مستطاب روضات الجنات دیده نمی‌شود، اگر چه این مطلب منافات با علمیت و کمال او ندارد، و چه بسیار از اینگونه دانشمندان لا سیما متخصصان در برخی از علوم و فنون، مقارب زمان صاحب روضات - اعلی الله تعالی مقامه - یا معاصر آن مرحوم در اصفهان و جاهای دیگر می‌زیسته‌اند، لکن چون از مشاهیر نبوده‌اند نامشان در روضات نیامده است.^۹

مع ذلك از آنجا که کتاب سیوطی (البهجة المریضیة فی شرح الألفية) یکی از کتب مهم درسی طلاب از قدیم الایام إلى الآن و بسیاری از مطالب آن محتاج توضیح و تفسیر بوده و مرحوم میرزا ابوطالب که علی القاعده خود یکی از مدرستین آن کتاب بوده، و چنانکه در مقدمه حاشیه اش متعرض شده آن را به خاطر استفاده مشتغلین به کتاب سیوطی تألیف کرده و اتفاقاً حاشیه بسیار مفیدی از کار در آمده، لهذا از همان زمان نویسنده شهرت یافته و طلاب و مشتغلین، آنرا استنساخ می‌نموده‌اند تا هنگامی که چاپ سنگی در ایران رواج یافته و به کرات - چه مستقلاً و چه در هامش کتاب سیوطی - آن را به طبع رسانده‌اند، و اینک يك نسخه خطی از اصل کتاب در دست اینجانب است که کاتب آن جد امجد امی حقیر مرحوم حجة الاسلام حاج میر سید علی موسوی چهار سوقی فرزند مرحوم عالم بزرگ حاج میر سید محمد برادر بزرگ تر صاحب روضات الجنات - قدس الله ارواحهم - و در سال ۱۲۶۹ کتابت نموده و از اول تا آخر نسخه بسیاری از حواشی مرحوم میرزا ابوطالب را هم در هامش نوشته؛ همچنانکه مقداری از تعلیقات دیگران را بر سیوطی نیز قید کرده است، و در همین نسخه والد اینجانب مرحوم حجة الاسلام آقا میرزا سید محمد هاشم روضاتی تعلیقاتی بر چندین موضع از حاشیه میرزا ابوطالب مرقوم فرموده که بسیار مغتنم است.

۸. طلاق (۶۵)؛ آیه ۱.
۹. ولادت صاحب روضات ۱۲۲۶ در خوانسار، وفات ۱۳۱۳ در اصفهان. پس از گذشتن پنج ماه از نگارش این مقاله اطلاع یافتیم که نسخه‌ای از حاشیه ابوطالب به خط مؤلف روضات - رحمة الله علیه - در نزد یکی از منسوبین محترم ما موجود است.

به هر جهت، کتاب مورد بحث و مؤلف محققش از آغاز قرن ۱۳ همه جا معروف و مشهور و مشار بالبنان بوده‌اند و اینجانب مستبعد نمی‌دانم که مرحوم آقا سید محمد حسن موسوی کاتب نسخه سابق الذکر خود نیز از جمله شاگردان میرزا أبو طالب و از دوستان و مرادین فرزندان او بوده که پس از فوت آن مرحوم نسخه اصل حاشیه را به دست آورده و استنساخ کرده است، و چون سید معزی الیه ساکن محله خواجو بوده اینجانب مجرّد احتمالی می‌دهد که مرحوم میرزا أبو طالب نیز در همان محله که از محلات مشهوره قدیمی و در جنوب شرقی داخل شهر اصفهان واقع است ساکن بوده و شاید به صرف احتمال - میرزا أبو طالب خواجونی که فقط به همین اندازه نامش در ظاهر نسخه‌ای نفیس از کتاب شریف تهذیب الأحکام شیخ طوسی آمده به این عبارت «عاریه از میرزا أبو طالب خواجونی» همین صاحب عنوان مایعنی محشی سیوطی باشد، و این نسخه که در غره ع ۱/ ۱۲۴۴ به تملک آیه الله صاحب روضات - به اتبایع - در آمده اینک در کتابخانه مرکزی دانشگاه تهران موجود است، و شاید با مراجعه دقیق به آن نسخه، اثری دیگر از صاحب عنوان در آن یافت شود، «و هذا صرف احتمال».

در خاتمه این مقاله ذکر این مطلب نیز لازم است که اعتماد السلطنه محمد حسن خان (م ۱۳۱۳) در کتاب نفیس المآثر والآثار (ص ۲۲۶) نیز نامی از مرحوم میرزا أبو طالب به میان آورده و او را صریحاً اصفهانی وصف کرده است، و این به مناسبت ذکری از نواده آن مرحوم است که در باب دهم (مخصوص احوال مشاهیر زمان ناصر الدین شاه) عنوان شده. و در آنجا گوید که جمعی از اعقاب میرزا أبو طالب به طهران منتقل شده‌اند. و این است عین عبارت آن کتاب که به سال ۱۳۰۶ قمری در طهران به طبع رسیده:

میرزا محمد حسین. از نژاد میرزا أبو طالب اصفهانی محشی شرح سیوطی است بر الفیه ابن مالک. اسلافش در معیت اسلاف سرکار شریعتمدار میرزا زین العابدین امام جمعه از اصفهان به طهران آمده‌اند و در این خاندان، کرم و فتوت آنچنان همی بوده و هستند که سلمان در دوره عصمت و نبوت. و مشار الیه خود در فنّ صکوک و سجلات که علامه آملی در نفائس الفنون آن را از فروع علوم شرعیه شمرده است و شرحی در قواعد آن برنگاشته، مهارتی فائق و حذقی لائق دارد، کتب شروط و معاملات و عقود و ایقاعاتی که در محضر شریف جناب مستطاب امام جمعه مؤمنی الیه می‌گذرد جمله به تعبیر و تحبیر اوست و شریعات ملل مختلفه دار الخلافه نیز از وزارت جلیله امور دول خارجه و ملل متباینه داخله به بیان و بنان او راجع گردیده و هم غالباً در مسجد سلطانی دار الخلافه از جانب جناب امام سابق الاقباب به انشاء خطب رسمیه می‌پردازد و مناسبت هر وقت را خطابه از خاطر خویش می‌آغازد. اینک از چند سال می‌باشد که بر حسب حکم همایونی به لقب مُعتمد الشریعه مدعو است و در تحت تشریف دولتی مخبّو.

و چه بسا که اگر تحقیق به عمل آید خاندان و نوادگان این معتمد الشریعه در طهران شناخته و
به آثار نیاکانشان دسترسی پیدا شود. اینک این مقاله را به همین جا ختم می‌کنیم. والحمد لله علی
التوفیق و صلی الله علی رسوله و الأئمة من ذریته.

سیّد محمد علی روضاتی
اصفهان به تاریخ هشتم جمادی الآخره ۱۳۹۸ قمری
مطابق ۲۶ اردیبهشت ماه باستانی ۱۳۵۷ ش

